Archetype

Editorial October Issue vol.2 | 2020

Archetype team - 01/01/1970

«Η νεολαία, με όλη την αδεξιότητα και τη μωρία της, με τον ζήλο και τα ερωτήματά της, είναι η αιώνια ελπίδα της ανθρωπότητας. Χωρίς τη διαρκή εμφάνισή της στον κόσμο θα στέρευε η πηγή ανανέωσης, καθώς εκείνοι που μεγαλώνουν και γερνούν έχουν βρει τις απαντήσεις τους και ακολουθούν την πεπατημένη», Χανς Γιόνας.

Πάντοτε το νέο αρχιτεκτονικό έργο έρχεται να ακουμπήσει δίπλα στα παλιότερα. Αθροίζεται κι αυτό μαζί με τα άλλα που προϋπήρχαν στον συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, ενώ μετά από καιρό θα ακουμπήσει δίπλα τους, με τη σειρά του, το έργο του μέλλοντος. Γιατί πάντοτε το αρχιτεκτόνημα του παρόντος συνομιλεί όχι μόνο με τα έργα του παρελθόντος, αλλά και με εκείνα που πρόκειται να δημιουργηθούν στο μέλλον.

Είναι παράξενη η δουλειά του αρχιτέκτονα. Όσο κι αν οι συνθήκες μέσα στις οποίες ζει και εργάζεται είναι δύσκολες, όσο κι αν γύρω του απλώνεται ενδεχομένως η σκοτεινιά της εποχής του, το αποπνικτικό περιβάλλον μιας κοινωνίας σε σήψη, αυτός οφείλει να οραματίζεται τη δική του ιδανική κοινωνία και αυτή να εκφράζει μέσα από το έργο του. Αυτή είναι η αποστολή κάθε νέου αρχιτέκτονα. Να ταξιδεύει πολλές φορές κόντρα στο ρεύμα των καιρών, να πηγαίνει αντίθετα στη ρότα, χαράζοντας τη δική του πορεία. Γιατί, δεν γίνεται αλλιώς, αυτός είναι ο προορισμός του. Το έργο, το αυθεντικό έργο, ξεπηδάει πάντοτε μέσα από μιαν ανάγκη. Αυτή τροφοδοτεί ως ζωογόνος πνοή τη σκέψη, αυτή κινητοποιεί τον στοχασμό που θα λειτουργήσει ανατρεπτικά και θα γεννήσει το νέο.